

2. DAĻA

ĶĪNAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS IZVEIDOŠANĀS

Priekšvārds

Kā lasām grāmatā “Vienkāršo hieroglifu skaidrojums un hieroglifu sastāvdaļu analīze” (Shuowen Jiezi), kuru sarakstījis Sju Šeņ (apmēram mūsu ēras 147. gadā Austrumu Han Dinastijas valdīšanas laikā – autora piebilde), tradicionālais ķīniešu hieroglifs “dan” – “partija” vai “banda” – sastāv no divām saknēm, kuras nozīmē “veicināt un aizstāvēt” un “tumšais vai melnais”, kas attiecīgi kopumā nozīmē “vairot tumsu”. Hieroglifiem “partija” vai “partijas biedrs” (kas var tikt izskaidrots arī kā “banda” vai “bandas loceklis”) ir noniecinoša nozīme. Konfūcijs ir teicis: “Augstirdīgs cilvēks ir cēls, bet nav agresīvs, viņš ir sabiedrīks, bet neiesaistās partijā.” “Sarunās un spriedumos” (Luņju) partijas jēdziens tiek interpretēts šādi: “Cilvēki, kuri apvienojas, lai slēptu savu noziedzīgo darbību, veido bandu (partiju).” Ķīniešu vēsturē mazus politiskus grupējumus sauca par “pendan”. Ķīnas tradicionālajā kultūrā “partija” ir sinonīms “nemiešu grupai” un asociējas ar cilvēkiem, kas apvienojušies savtīgu mērķu sasniegšanai.

Kā mūsdienā Ķīnā varēja izveidoties komunistiskā partija un kā tai izdevās sagrābt varu? Ķīnas komunistiskā partija (ĶKP) pastāvīgi iedvesa ķīniešu tautai, ka vēsture ir izvēlējusies ĶKP, ka tauta ir izvēlējusies ĶKP un ka “bez ĶKP nebūtu nekādas jaunās Ķīnas”.

Vai ķīniešu tauta izvēlējās komunistisko partiju? Vai arī komunisti apvienojās partijā un piespieda ķīniešu tautu to pieņemt? Atbildes uz šiem jautājumiem mums jāmeklē vēsturē.

Laikā no Cjin dinastijas (1644.-1911.) beigu perioda līdz Republikas agrīnajiem gadiem (1911.-1949.) Ķīna piedzīvoja ārkārtīgi spēcīgus ārējus triecienus, notika ekstensīvi mēģinājumi veikt iekšējās reformas. Ķīnas sabiedrībā valdīja mokošs nemiers. Daudzi intelektuāļi un cilvēki

ar augstiem ideāliem vēlējās glābt valsti un tās iedzīvotājus, bet nacionālā krīze un haoss viesa viņos nemieru, kas sākumā radīja vilšanos, bet pēc tam noveda pie pilnīga izmisuma. Kā cilvēki, kuri, slimības mocīti, meklē jebkādu ārstu, arī viņi no radušās situācijas meklēja izeju ārpus Ķīnas. Kad britu un franču metodes cieta neveiksmi, viņi pievērsās krievu metodei. Slimības ārstēšanai viņi nevilcinājās izrakstīt galēji ārkārtēju līdzekli cerībā, ka Ķīna drīz vien atgūs spēkus.

“4. maija” kustība 1919. gadā bija šī izmisuma skaidrs atspulgs. Daži aizstāvēja anarhismu, citi piedāvāja gāzt Konfūcija doktrīnas, vēl citi pastāvēja uz ārzemju kultūras ieviešanu. Ar vārdu sakot, viņi noraidīja tradicionālo ķīniešu kultūru un uzstājās pret konfūcisma vidusceļa doktrīnu. Degdami nepacietībā, cenšoties izmantot īsāko ceļu, viņi atbalstīja visa tradicionālā sagraušanu. No vienas puses, radikāli noskaņotajiem biedriem viņu vidū nebija veida kā kalpot savai valstij, no otras puses – viņi nelokāmi ticēja paši saviem ideāliem. Viņi juta, ka pasaulei nav cerību, uzskatīdami, ka viņi vienīgie ir atraduši atslēgu Ķīnas turpmākajai izaugsmei. Viņiem piemita kaislīga gatavība revolūcijai un vardarbībai.

Atrašanās atšķirīgā sociālā vidē deva iespēju dažādiem cilvēkiem saskarties ar attiecīgām teorijām, principiem un metodēm. Rezultātā cilvēku grupa tikās ar Padomju Savienības komunistiskās partijas pārstāvjiem. Ideja par “varmācīgas revolūcijas pielietošanu, lai sagrābtu politisko varu”, kas tika aizgūta no marksisma-ļeņinisma teorijas, vērsās pie viņu nemierīgajiem prātiem un sakrita ar viņu vēlmi glābt valsti un tās tautu. Viņi nekavējoties apvienojās un ieviesa komunismu, kas Ķīnai bija pilnīgi sveša koncepcija. Kopumā pirmajā ĶKP Kongresā piedalījās 13 pārstāvji. Vēlāk daži no viņiem nomira, citi aizbēga, vēl citi strādāja japāņu okupācijas spēku labā un kļuva par nodevējiem, bet daži izstājās no ĶKP, lai pievienotos Guomindanam (nacionāla partija, kas turpmāk tekstā minēta kā GMD). 1949. gadā, kad Ķīnā pie varas nāca ĶKP, no pirmajiem 13 partijas biedriem bija palikuši vairs tikai Mao Dzeduns un Dun Bīvu. Vienīgi nav skaidrs, vai ĶKP dibinātāji jau tolaik zināja, ka “dievība”, ko tie aizguvuši no Padomju Savienības, patiesībā ir ļauns rēgs, un vēlamais līdzeklis, kas tika meklēts nācijas nostiprināšanai, patiesībā ir nāvīga inde.

Viskrievijas komunistiskā (boļševiku) partija (vēlāk pazīstama kā Padomju Savienības komunistiskā partija), tikko guvusi uzvaru revolūcijā,

attiecībā uz Ķīnu bija ambīciju pārņemta. 1920. gadā Padomju Savienība Sibīrijā izveidoja Tālo Austrumu biroju – Trešās komunistiskās internacionāles vai Kominternes atzaru. Tā bija atbildīga par komunistiskās partijas izveidošanu Ķīnā un citās valstīs. Boris Šumjatskijs bija biroju vadītājs, un Grigorijs Voitinskis bija vadītāja vietnieks. Viņi kopā ar Čenu Dusjiu un citiem sāka gatavoties ĶKP dibināšanai. 1921. gada jūnijā viņi iesniedza piedāvājumu Tālo Austrumu birojam apstiprināt ĶKP kā Kominternes Ķīnas atzarojumu. 1921. gada 23. jūlijā ar Tālo Austrumu biroja locekļu Ņikolska un Marina palīdzību tika oficiāli izveidota ĶKP.

Pēc tam komunistiskā kustība Ķīnā tika pasniegta kā eksperiments. Kopš tā brīža ĶKP nostādīja sevi pāri visam, pakļaujot itin visu savā ceļā, tādējādi, atnesot Ķīnai nebeidzamu postu.

1. ĶKP auga, uzsūcot sevī visu tēvzemes un ārvalstu ļaunumu

Nemaz nebija viegli pasniegt Ķīnai, valstij ar 5000 gadus senu civilizāciju, tādu ļaunu ārvalstu rēgu kā komunistiskā partija, kas bija pilnīgi nesavienojams ar ķīniešu tradīcijām. ĶKP, izmantojot komunistisko “komūnu teoriju”, piekrāpa vienkāršo tautu un inteliģences pārstāvjus, kas vēlmē kaut ko darīt, atradās bezizejas stāvoklī; turklāt tā vēl vairāk izkropļoja komunisma teoriju, kuru jau tā bija izkropļojis Ļeņins. Vadoties pēc šīs teorijas, ĶKP iznīcināja visas ķīniešu tautas tradīcijas un vērtības, kas aizšķērsoja tai ceļu uz varu. Tā iznīcināja visus sabiedrības slāņus un atsevišķus cilvēkus, kuri traucēja tai nostiprināt varu. ĶKP ieviesa jēdzienu “rūpnieciskā revolūcija”, kas noveda pie tā, ka tika iedragāta ticība, bet ĶKP slavinātais komunistiskais ateisms to pilnībā iznīcināja. ĶKP ieviesa tautā “privātīpašuma noliegšanas” teoriju un ļeņinisko “vardarbīgās revolūcijas” jēdzienu. Vienlaicīgi tā mantoja un attīstīja vispostošākos varas elementus, pārņemdamā tos no ķīniešu monarhijas.

Visa ĶKP vēsture ir pakāpenisks gan pašmāju, gan ārvalstu ļaunuma uzkrāšanas process. ĶKP ir pilnņīgojusi tās deviņas mantotās iezīmes – ļaunumu, viltu, kūdīšanu, cīņu, laupīšanu, bandītismu, spiegošanu, iznīcināšanu un kontroli – piešķirot tām “ķīniešu iezīmes”. Reaģējot uz nepārtukstām krīzēm, ĶKP apvienoja šīs metodes un pastiprināja to ļaunumu, novedot šos faktorus līdz galējībai.

1.1. Pirmā mantotā iezīme – ļaunums Ietērpšanās ļaunajā marksisma-ļeņinisma čaulā

Sākumā marksisms ķīniešu komunistus piesaistīja ar savu deklarāciju par “vardarbīgās revolūcijas izmantošanu, lai sagrautu veco valsts vadības aparātu un izveidotu proletariāta diktatūru”. Tieši tā ir marksisma-ļeņinisma ļaunuma sakne.

Marksisma materiālisms izveidots, balstoties uz šauriem ekonomiskiem jēdzieniem par ražošanas spēkiem, ražošanas attiecībām un virsvērtību. Balstoties uz agrīnu, vāji attīstītu kapitālisma stadiju veidošanās gaitu, Marks izteicis tuvredzīgu pareģojumu, ka kapitālisms ies bojā un proletariāts uzvarēs, kas vēstures gaitā izrādījās nepareizs. Marksistiski-ļeņiniskā vardarbīgā revolūcija un proletariāta diktatūra sludina proletariāta dominēšanu un stingru varas politiku. “Komunistiskās partijas manifesti” sasaistījis komunistiskās partijas vēsturisko un filozofisko pamatu ar šķiru pretrunām un šķiru cīņu. Lai sagrābtu varu, proletariāts cenšas izrauties no tradicionālās morāles un sociālo attiecību ietvariem. Tikko parādījusies, komunisma doktrīna tika nodibināta pretēji visām tradīcijām.

Cilvēka daba nepieņem vardarbību. Varmācība padara cilvēkus nežēlīgus un tirāniskus. Tādējādi visās vietās un laikos cilvēce pašos pamatos noraidījusi visu, kas saistīts ar komunistiskās partijas vardarbības teoriju, teoriju, kurai nav nekādas sākotnējas vēstures nevienā no domas, filozofijas vai tradīciju sistēmām. Komunistiskā terora sistēma uzgāzās Zemei kā no nekurienes.

ĶKP ļaunuma ideoloģija balstās uz priekšnosacījumu, ka cilvēki var iekarot dabu un pārveidot pasauli. Komunistiskā partija daudzus pievilinājusi ar saviem “visas cilvēces atbrīvošanas” un “pasaules vienotības” ideāliem. ĶKP daudzus maldinājusi, jo īpaši tos, kuri bija noraidējušies par cilvēku sabiedrības stāvokli un kuri centās sabiedrībā atstāt iespaidu. No tā brīža šie cilvēki aizmirs, ka pastāv Debesis. Aizrāvušies ar skaistām un, tai pat laikā, maldinošām iecerēm par “paradīzes uzcelšanu zemes virsū”, viņi ienīda tradīcijas un raudzījās no augšas uz citu cilvēku dzīvēm, kā rezultātā viņi paši degradēja. Viņi to visu darīja, lai nodrošinātu slavu un godu ĶKP.

Komunistiskā partija pasniedza “komunisma paradīzes” fantāziju kā patiesību un atmodināja tautas entuziasmu cīņā par to – “visu varmācīgo pasauli mēs sagrausim līdz pašiem pamatiem, bet pēc tam, – mēs savu, mēs jaunu pasauli uzcelsim...”. Izmantojot šādu pilnīgi absurdu ideju, ĶKP pārrāva saiti starp cilvēci un Debesīm un pārcirta dzīvības līniju, kas savieno ķīniešu tautu ar tās senčiem un tautas tradīcijām. Aicinot cilvēkus ziedot savu dzīvi komunismam, ĶKP nostiprināja savas pozīcijas turpmākai slepkavošanai.

1.2. Otra mantotā iezīme – viltus

Ļaunumam jāmelos, lai izliktos par “Dievu”

Ļaunumam jāmelos. Lai varētu izmantot darbaļaužu šķiru, ĶKP piešķīra tai nosaukumus – “visprogresīvākā šķira”, “pašaizliedzīgā šķira”, “vadošā šķira” un “proletariāta revolūcijas pionieri”. Kad komunistiskajai partijai bija nepieciešami zemnieki, tā piesolīja “zemi zemniekiem”. Mao sveica zemniekus, sacīdams: “Bez nabadzīgajiem zemniekiem nebūtu nekādas revolūcijas; noliegt viņu lomu būtu tas pats, kas noliegt revolūciju.” Kad komunistiskajai partijai bija nepieciešams kapitālistu šķiras atbalsts, viņa nodēvēja tās pārstāvjus par “proletariāta revolūcijas līdzgaitniekiem” un apsolīja tiem “demokrātisku republikānisku valdīšanu”. Kad komunistisko partiju gandrīz pilnīgi iznīcināja GMD, tā skaļi sludināja: “Ķīnieši, necīnieties pret ķīniešiem”, un apsolīja pakļauties GMD. Tomēr kas notika patiesībā? Tiklīdz bija beidzies karš ar japāņiem (1937.-1945.), ĶKP visus savus spēkus raidīja pret GMD un gāza šo valdību. Līdzīgi tam ĶKP izrēķinājās ar kapitālistiem drīz vien pēc varas sagrābšanas Ķīnā un visbeidzot pārvērtā zemniekus un strādniekus par patiešām trūcīgo proletariātu.

“Vienotas frontes” jēdziens ir tipisks piemērs tam, kā ĶKP izplata melus. Lai uzvarētu pilsoņu karā pret GMD, ĶKP atkāpās no ierastās visu privātīpašnieku un bagāto muižnieku ģimeņu locekļu slepkavošanas taktikas un pieņēma “pagaidu apvienošanās politiku” ar saviem šķiru ienaidniekiem, tai skaitā ar privātīpašniekiem un bagātiem muižniekiem. 1947. gada 20. jūlijā Mao Dzeduns paziņoja, ka “izņemot dažus reakcionārus elementus, attiecībā uz īpašnieku klasi mums jāieņem maigāka pozīcija ... lai samazinātu naidīgos elementus”. Pēc tam, kad ĶKP bija

sagrābusi varu, privātīpašnieki un bagātie muižnieki tomēr nespēja izvairīties no genocīda.

Runāt vienu, bet darīt citu komunistiskajai partijai ir pierasta un normāla parādība. Kad ĶKP bija nepieciešams izmantot demokrātiskās partijas, tās lozungs bija “ilgtermiņa līdzāspastāvēšana, savstarpēja novērošana, atklātība vienam pret otru un dalīšanās godā un negodā”. Katrs, kurš uzdrīkstējās nepiekrīst partijai vai atteicās atbilst partijas vai tās organizāciju koncepcijām, vārdiem un darbiem, tika novākts no ceļa. Marks, Ļeņins un ĶKP līderi izteicās, ka komunistiskās partijas politisko varu nevar dalīt ne ar kādiem citiem cilvēkiem vai grupām. Jau no paša sākuma komunismam piemita diktatūras genotips. Tā ir skaidra despotisma pazīme – ĶKP nekad nav patiesi līdzās pastāvējusi nevienam politiskam grupējumam vai partijai. Un pat tā saucamā “atmaigušā” perioda laikā ĶKP līdzāspastāvēšana ar citiem bija visīstākais teātris.

Vēsture māca mums neuzticēties nevienam komunistiskās partijas dotajam solījumam, kā arī neticēt tam, ka jebkāda no komunistiskās partijas saistībām varētu tikt izpildīta. Uzticēšanās komunistiskās partijas dotajam solījumam it viegli varēja maksāt dzīvību.

1.3. Trešā mantotā iezīme – kūdīšana

Ienaida sēšana tautas masās un kūdīšana uz cīņu

Tā kā cīņa balstās uz ienaidu, melus nereti izmanto ienaida sēšanai. Kur ienaida vēl nav, to var radīt. Dziļi iesakņojusies patriarhālā klanu sistēma Ķīnas lauku rajonos kalpoja par gandrīz vai nepārvaramu barjeru komunistiskās partijas politiskās varas nodibināšanai. Sākotnēji lauku sabiedrība bija harmoniska, un attiecības starp zemes īpašniekiem un rentniekiem nebija pilnībā konfrontētas. Zemes īpašnieki piedāvāja zemniekiem līdzekli izdzīvošanai, par to zemnieki atbalstīja zemes īpašniekus. Šīs savā ziņā savstarpēji atkarīgās attiecības ĶKP pasniedza kā šķiru ekspluatāciju, pārvērtā tās par ārkārtēju šķiru antagonismu. Harmonija tika pārvērsta neuzticībā, naidā un cīņā. Saprātīgais tika pārvērsts par nesaprātīgu, kārtība – par haosu, republikāniskā sistēma – par despotismu. Komunistiskā partija atbalstīja atteikšanos no privātīpašuma, slepkavību iedzīvošanās nolūkā, kā arī īpašnieku, bagāto zemnieku un viņu ģimeņu slaktēšanu. Daudzi zemnieki nevēlējās piesavināties svešu īpašumu. Daži naktīs atdeva dienā salaupīto atpakaļ īpašniekiem, par ko viņus ĶKP

zemes reformu darba brigādes kritizēja par “zemu šķiru apziņu”. Lai uzkūdinātu šķiru ienaidu, ĶKP padarīja ķīniešu teātri par propagandas instrumentu. Labi pazīstams ir šķiru apspiešanas stāsts leģendā “Baltmatainā meitene”, kur patiesībā runa ir par sievietes nemirstību, tam nav nekāda sakara ar šķiru konfliktiem. Tomēr kara laika autori to pārveidoja par “mūsdienīgu” drāmu, operu un baletu, lai ar tās palīdzību kūdinātu uz šķiru ienaidu. Kad japāņi iebruka Ķīnā, ĶKP ne tikai pati nepretojās, bet pat apsūdzēja GMD valdību nodevībā. Pat viskritiskākajā visas tautas posta brīdī, tā nodarbojās ar tautas kūdīšanu uzstāties pret valdību.

Masu kūdīšana vienai pret otru ir klasisks ĶKP triks. ĶKP radīja formulu “95:5”, pēc kuras 95 procenti iedzīvotāju tika sadalīti dažādās šķirās, kuras varēja pārvilkt savā pusē, bet pāri palikušie 5 procenti tika uzskatīti par šķiru ienaidniekiem. Cilvēki, kas ietilpa 95 procentos, atradās drošībā, bet pārējie 5 procenti kļuva par cīņas ienaidniekiem. Bailēs par savu dzīvību, aiz vēlmes pasargāt sevi, cilvēki centās tikt iekļauti šajos 95 procentos. Daudzos gadījumos tas noveda pie tā, ka cilvēki kaitēja viens otram. Savās daudzajās politiskajās kustībās ĶKP šo kūdīšanas taktiku pilnveidojusi līdz ideālam.

1.4. Ceturtā mantotā iezīme – bandītisms

ĶKP rindas veidotas no noziedzniekiem un sabiedrības “padibenēm”

Bandītisms – tas ir ļaunuma pamats, ļaunums noteikti to izmantos. Komunistiskās revolūcijas itin bieži bija bandītu sacelšanās. Piemēram, “Parīzes komūna” patiesībā bija sabiedrības padibeņu īstenotas slepkavības, dedzināšanas un vardarbība. Pat Markss no augšas raudzījās uz “lumpen-proletariātu”. “Komunistiskās partijas manifestā” Markss ir teicis: ““Bīstamā šķira”, sabiedrības padibenēs – šī pasīvi pūstošā masa, ko atmetuši vecās sabiedrības viszemākie slāņi, kuru šur un tur var aizraut līdz proletariāta revolūcijas kustībai; tās dzīves apstākļi, gan laikam, vairāk sagatavojuši to reakcionāras intrigas uzpirkta instrumenta lomai.” Zemniekus, savukārt, viņu tā dēvētās sadrumstalotības un gara tumsības dēļ, Markss un Engelss uzlūkoja kā necienīgus tikt iekļautiem jebkurā sabiedrības šķirā.

ĶKP attīstīja tālāk Marksa teorijas tumšo pusi. Mao Dzeduns sacījis: “Sabiedrība vienmēr noraidoši izturējusies pret sociālām padibenēm un

bandītiem, tomēr viņi, norisinoties revolūcijai lauku rajonos, patiesībā ir visdrosmīgākie, visuzticamākie un izturīgākie.” “Lumpenproletariāts” vēl vairāk pastiprināja ĶKP vardarbīgo dabu un ieviesa agrīno komunistiskās partijas politisko varu lauku rajonos. Vārds “revolūcija” ķīniešu valodā burtiski nozīmē “ņemt dzīvības”, kas šausminoši un postoši iedarbojas uz visiem krietniem cilvēkiem. Tomēr partija prata piešķirt vārda “revolūcija” skanējumam pozitīvu nokrāsu. Tieši tāpat Kultūras revolūcijas laika debatēs par jēdzienu “lumpenproletariāts”, ĶKP sajuta, ka “lumpen-” neskan īsti labi, tādēļ ĶKP to vienkārši nomainīja ar vārdu “proletariāts”.

Cita bandītisma izpausme – bezkaunība. Pakļauti kritikai par diktatūru, partijas darbinieki izrāda tendenci lielīgi un bezkaunīgi paziņot: “Dārgais kungs, jums taisnība, mēs esam tieši tādi. Pieredze, ko ķīniešu tauta iekrājusi pēdējo gadu desmitu laikā, liek mums īstenot šo demokrātiskās diktatūras valdīšanu. Mēs to dēvējam par “tautas demokrātisko diktatūru”.”

1.5. Piektā mantotā iezīme – spiegošana

Iefiltrēšanās, nesaticības sēšana, sašķelšana, aizstāšana

Piedevām pie viltus, kūdīšanas, vardarbības un sabiedrības padibeņu izmantošanas, tika pielietota arī spiegošana un nevienprātības sēšana. ĶKP spēja iefiltrēties bija pārsteidzoša. Pirms desmitiem gadu “trīs vislabākie”, izcilākie ĶKP slepenie aģenti Cjaņ Džuanfejs, Li Kenuns un Hu Beifens faktiski atradās ĶKP Centrālās Komitejas slepeno aģentu nodaļas Nr.2 priekšnieka Čeņ Gena dienestā. Kad Cjaņ Džuanfejs strādāja par personīgo sekretāru un bija GMD Galvenās izmeklēšanas pārvaldes priekšnieka Sju Endzena uzticības persona, viņš izmantoja GMD Organizatoriskās nodaļas veidlapu, lai uzrakstītu divas vēstules, kurās bija slepena informācija par GMD pirmo stratēģisko plānu un otro stratēģisko plānu ĶKP karaspēka aplenkšanai, turklāt ar Li Kenuna starpniecību viņš šīs vēstules nogādāja personīgi Džou Enlajam. 1930. gada aprīlī Ķīnas Ziemeļaustrumu apgabalā GMD Centrālā izlūkdienesta nodaļa nodibināja speciālu izlūkdienesta dubultaģentu organizāciju. Ārēji tā piederēja GMD un atradās Cjaņ Džuanfeja pakļautībā, bet aizkulisēs to kontrolēja ĶKP un vadīja Čeņ Gens.

Li Kenuns piebiedrojās GMD Bruņoto spēku štābam kā šifrētājs. Li bija tas, kurš atšifrēja speciālus ziņojumus, kas bija saistīti ar ĶKP drošības biroja direktora Gu Šun džana*¹ sacelšanos un arestu. Čjaņ Džuanfejs nekavējoties nosūtīja atšifrēto ziņojumu Džou Enlajam, tādējādi no notveršanas paglābjot veselu spiegu grupu.

Jans Denjins bija Šanhajā izvietotās GMD Galvenās izmeklēšanas pārvaldes prokomunistisks speciālais pārstāvis. ĶKP bija devusi viņam atļauju arestēt un sodīt tos, kurus ĶKP uzskatīja par neuzticamiem. Kāda augsti stāvoša amatpersona no Henaņas apgabala reiz aizskāra partijas kadru, un viņa paša cilvēki uzspieda uz “slepenām svirām”, lai iesēdinātu viņu GMD cietumā uz vairākiem gadiem.

Atbrīvošanas kara gaitā*² ĶKP spēja iefiltrēt slepeno aģentu, kuram Čans Kaiši (pazīstams arī kā Dzjans Dzeši) ļoti uzticējās. Ģenerālleitnants un Aizsardzības ministra vietnieks Liu Pei atbildēja par GMD armijas operatīvu vadību. Faktiski Liu bija ĶKP slepenais aģents. Pirms vēl GMD armija uzzināja par savu nākamo manevru, informācija par plānoto armijas atrašanās vietu jau bija sasniegusi Jaņāņu, kur atradās ĶKP štābs. Komunistiskā partija steidzās izstrādāt attiecīgu aizsardzības plānu. Sjuns Sjanhui, Hu Dzunaņa*³ pilnvarotā persona, atklāja Džou Enlajam Hu sastādītu plānu, kā iebrukt Jaņāņā. Kad Hu Dzunaņš un viņa karaspēks sasniedza Jaņāņu, tur neviena vairs nebija. Džou Enlai reiz sacīja: “Priekšsēdētājs Mao zināja par militārām pavēlēm, kuras izdeva Čans Kaiši, pirms vēl tās bija nonākušas līdz viņa armijas komandieriem.”

¹ Gu Šun džans sākotnēji bija viens no ĶKP speciālās aģentu sistēmas vadītājiem. 1931. gadā GMD viņu arestēja un piespieda atklāt daudzus ĶKP slepenos aģentus. Visi astoņi Gu ģimenes locekļi vēlāk tika nožņauti un apglabāti franču konfesijā Šanhajā. Skatīt “ĶKP slepkavību vēsture” (CCP’s History of Assassinations). Plašākai informācijai: <http://english.epochtimes.com/news/4-7-14/22421.html>).

² Karš starp ĶKP un GMD 1946. gada jūnijā. Karš ievērojams ar trim veiksmīgām operācijām: Liaosji-Šeņjana, Huai-Hai un Beipin-Tiaņdzjiņa, pēc kuru īstenošanas ĶKP sagrāba GMD varu, kas savukārt noveda pie Ķīnas Tautas Republikas nodibināšanas 1949. gada 1. oktobrī.

³ Hu Dzunaņš (1896.-1962.) – dzimis Sjaofena rajonā (pašreiz tas ir Aņdzji rajona daļa), Džedzjanas provincē, bijis komandiera vietnieks, vēlāk izpildītis komandiera pienākumus un bijis arī štāba priekšnieks GMD Dienvidrietumu Militārajā un Administratīvajā Pārvaldē.

1.6. Sestā mantotā iezīme – laupīšana

Aplaupīšana, pielietojot dažādus trikus vai vardarbību, kļūst par “jauno kārtību”

Viss, kas pieder ĶKP, iegūts ar laupīšanu. Kad ĶKP izveidoja Sarkanā Armiju, lai ar karaspēka palīdzību nostiprinātu savas rindas, tai bija nepieciešama nauda ieroču un munīcijas, pārtikas un apģērba iegādei. ĶKP pievērsās “līdzekļu vākšanai”, galvenokārt apspiežot vietējos “tirānus” un izlaupot bankas, vārdu sakot, uzvedoties kā laupītāji. Drīz vien šīs “līdzekļu vākšanas” misijas kļuva par vienu no galvenajiem Sarkanās Armijas uzdevumiem. Piemēram, kādas akcijas laikā, ko vadīja viens no vecākajiem ĶKP līderiem Li Sjannians, Sarkanā Armija nolaupīja pa vienam cilvēkam no katras visbagātākās ģimenes Hubei provinces rietumu rajonā. Nolaupītos atstāja dzīvus, lai izspiestu izpirkšanas maksu no viņu ģimenēm, tādējādi nodrošinot armijai ilgstošu finansiālu atbalstu. Tikai tad, kad Sarkanās Armijas vajadzības bija apmierinātas vai kad no nolaupīto ģimenēm bija pilnībā izspiesti visi līdzekļi, ķīlniekus, daudzi no kuriem bija jau tuvu nāvei, atlaida uz mājām. Dažus tik briesmīgi terorizēja un spīdzināja, ka viņi aizgāja bojā, pirms spēja atgriezties mājās.

“Izrēķinoties ar vietējiem tirāniem un konfiscējot to zemi”, ĶKP paplašināja viltību un vardarbības pielietošanas sfēru, aplaupot visu sabiedrību kopumā, aizvietojo ar tradīciju ar “jauno kārtību”. Komunistiskā partija pielietoja visus iespējamus paņēmienus savu ļauno – gan lielo, gan mazo – darbu veikšanai, tai pat laikā neizdarot neko labu. Tā piedāvāja katram gūt kādu niecīgu labumu, lai mudinātu ļaudis denuncēt citam citu. Rezultātā pilnīgi izzuda žēlsirdība un tikumība, tās tika aizstātas ar cīņu un slepkavību. “Komunistiskā utopija” patiesībā ir eifēmisms varmācīgai laupīšanai.

1.7. Septītā mantotā iezīme – cīņa

Tautas tradicionālās, patriarhālās kārtības un valsts struktūras graušana

Viltus, kūdīšana, roku atraisīšana sabiedrības padibenēm un spiegošana – tā visa mērķis ir laupīšana un cīņa. Komunistiskā filozofija teorētiski pamato cīņu. Komunistiskā revolūcija katrā ziņā nebija tikai neorganizēts slaktiņš, grautiņš un laupīšana. Partija paziņoja: “Galvenais zemnie-

ku uzbrukumu mērķis ir vietējie tirāni un prettiesiskie muižnieki, bet, vienlaikus, viņi cīnās arī pret dažādām patriarhālām idejām un sistēmām, korumpētām amatpersonām pilsētās, sliktiem ieradumiem un tikumiem lauku rajonos.” Tika veikti organizēti pasākumi, lai lauku rajonos iznīcinātu visu tradicionālo sistēmu un tikumus.

Komunistiskajā cīņā iekļauti arī bruņotie spēki un bruņota cīņa. “Revolūcija – tas nav nekāds mielasts ar lūgtiem viesiem, ne arī esejas sarakstīšana, tā nav gleznas radīšana vai izšuvums, tā nevar būt tik rafinēta, tik nesteidzīga un maiga, tik mērena, labsirdīga, godbijīga, atturīga un augstsirdīga. Revolūcija – tā ir sacelšanās, vardarbības akts, ar kuru viena šķira gāž otru.” Mēģinājumā sagrābt valsts varu cīņa ir neizbēgama. Pēc vairākiem gadu desmitiem ĶKP izmantoja šo pašu cīņas īpatnību, lai Lielās kultūras revolūcijas laikā “apmācītu” nākamo paaudzi.

1.8. Astotā mantotā pazīme – iznīcināšana Izsmelošas genocīda ideoloģijas radīšana

Daudz ko komunisms ir pastrādājis ar absolūtu nežēlību. ĶKP solīja inteliģencei “parādīzi zemes virsū”. Vēlāk tā apzīmogoja tos ar “reakcionāru” zīmogu un ievietoja apkaunojošajā vajāto ļaužu devītajā kategorijā⁴ pie privātpašniekiem un spiegiem. ĶKP atsavināja kapitālistiem viņu īpašumus, iznīcināja bagāto īpašnieku šķiru, sagrāva rangus un kārtību lauku rajonos, atņēma vietējiem varas orgāniem viņu pilnvaras, nolaupīja cilvēkus, izspieda kukuļus no bagātņiem, “skaloja smadzenes” militārajiem ieslodzītajiem, “pārveidoja” rūpniekus un kapitālistus, izlaida cauri filtram un sadrumstaloja GMD, atdalījās no Komunistiskās internacionāles un nodeva to; nākusi pie varas 1949. gadā, veiksmīgas politiskas kustības gaitā novāca no ceļa visus disidentus un draudēja pat saviem partijas biedriem.

Visas minētās parādības bija balstītas uz ĶKP genocīda teoriju. Katra politiskā kustība, kuru tā pagātnē uzsāka, bija terora kampaņa ar nolūku īstenot genocīdu. ĶKP jau tās agrīnajā stadijā sāka izstrādāt savu genocīda teorētisko sistēmu, kā teorijas par šķirām, revolūcijas, cīņas, vardarbības, diktatūras, politisko kustību un politisko partiju apvienojumu. Šajā

⁴ Kad ĶKP sāka īstenot reformu, tā sadalīja ļaudis kategorijās. Starp šķirām, kas tika uzskatītas par naidīgām, inteliģence atradās tūlīt aiz privātpašniekiem, reakcionāriem, spiegiem utt., tai tika piešķirts kārtas skaitlis 9.

sistēmā tika apvienota visa pieredze, ko partija bija iekrājusi, pielietojot dažādas genocīda metodes.

Būtiska ĶKP īstenotā genocīda izpausme ir sirdsapziņas un neatkarīgas domāšanas izskaušana. Tādējādi “terora valdīšana” kalpo fundamentālām ĶKP interesēm. ĶKP var jūs iznīcināt ne tikai tad, ja esat “pret” to, tā var jūs iznīcināt arī tad, ja esat “par” to. Tā novāks no ceļa katru, kuru uzskatīs par nevēlamu. Tādējādi katrs dzīvo terora ēnā un baidās no ĶKP.

1.9. Devītā mantotā iezīme – kontrole

Partijas principu izmantošana, lai valdītu pār visu partiju un vēlāk arī pār visu sabiedrību

Visas savas mantotās rakstura iezīmes tā izmanto viena vienīga mērķa sasniegšanai: ar terora palīdzību valdīt pār tautas masām. Ar savām ļaunprātīgajām darbībām ĶKP pierādījusi, ka tā gluži dabiski ir visu pastāvošo sociālo spēku ienaidnieks. Kopš savas dibināšanas ĶKP vienai pēc otras ir laužusies cauri krīzes situācijām, no kurām viskritiskākā bija izdzīvošanas krīze. ĶKP dzīvo nebeidzamās bailēs par savu izdzīvošanu. Tās mērķis ir uzturēt pašai savu eksistenci un varu – lūk, kas visvairāk interesē ĶKP. Lai uzturētu savu zūdošo varu, ĶKP nākas regulāri pielietot vēl jaunākus līdzekļus. Partijas labums – tas nav kāda atsevišķa partijas biedra vai visu partijas biedru labums. Drīzāk tas ir izdevīgi komunistiskajai partijai kā kolektīvam subjektam kopumā. ĶKP kolektīvisms noliedz jebkādu individualitātes izpausmi.

“Partijas būtība” ir bijusi šī jaunā, ķecerīgā gara samaitātā īpatnība. Partijas principi tik ļoti grauj cilvēka dabu, ka ķīnieši vairs nespēj brīvi sarunāties un darboties. Piemēram, Džou Enlai un Suņ Binveņš bija draugi. Pēc Suņ Binveņa nāves Džou Enlai adoptēja viņa meitu Suņ Veiši. Kultūras revolūcijas laikā Suņ Veiši tika apsūdzēta un vēlāk cietumā mira no tā, ka galvā viņai tika iedzīta gara nagla. Suņ Veiši aresta orderi parakstīja viņas audzītēvs Džou Enlai.

Viens no pirmajiem ĶKP līderiem bija Žeņ Biši, kurš kara laikā ar Japānu bija atbildīgs par opija tirdzniecību. Tolaik opijs bija ārvalstu iebrukuma simbols, jo angļi izmantoja opija importu Ķīnā, lai novājinātu Ķīnas ekonomiku un pārvērstu ķīniešus par narkomāniem. Neskatoties

uz tautas spēcīgo pretošanos opija izplatībai, Žeņ uzdrīkstējās lielās platībās audzēt opiju, riskējot iemantot visas tautas nosodījumu, jo viņš apzinājās “partijas būtības” pamatus. Opija tirdzniecības sakaru kutelīgās un nelikumīgās dabas dēļ ĶKP, lai apzīmētu opiju, lietoja vārdu “ziepes”. ĶKP izmantoja peļņu, kas tika gūta no nelikumīgās narkotiku pārdošanas kaimiņvalstīm, lai finansētu savu pastāvēšanu. Žeņa simtajā dzimšanas dienā kāds no jaunās paaudzes līderiem sniedza augstu novērtējumu Žeņa partejiskajiem principiem, apgalvojot, ka “Žeņ bijis izcils un priekšzīmīgs partijas biedrs, kuram piemītusi stipra ticība komunismam un neierobežota lojalitāte pret partiju”.

Kāds cits partijas principu spilgts piemērs bija Džans Side. Partija paziņoja, ka viņu nositusi pēkšņi sagrūvusi krāsns, lai gan citi apgalvoja, ka viņš miris, kaltējot opiju. Tā kā viņš bija kluss cilvēks, kas kalpoja Centrālajā sardzes divīzijā un nekad neprasīja paaugstinājumu, tad runāja, ka “viņa nāve ir smagāka par Taišaņ kalnu”, tā liekot saprast, ka viņš bijis ļoti nozīmīga persona. Arī Lei Fens bija pazīstams kā “nekad nerūsējoša skrūvīte revolucionārajā mehānismā”. Ilgu laiku gan Lei, gan Džans tika izvirzīti par piemēru, mācot tautai lojalitāti attiecībā uz partiju. Mao ir teicis: “Piemēra spēks ir bezgalīgs.” Daudzi partijas varoņi tika izmantoti kā “dzelzs gribasspēka un partijas gara” piemēri.

Ieguvusi varu, ĶKP uzsāka agresīvu apziņas vadības kampaņu, lai radītu neskaitāmus jaunus “instrumentus” un “skrūvītes” nākamajām paaudzēm. Partija izveidoja “atbilstošo domu” komplektu un plašu uzvedības stereotipu diapazonu. Šie uzvedības noteikumi sākumā tika pielietoti partijas iekšienē, tomēr tos ātri vien izplatīja arī visai tautai. Nācijas vārdā izmantotas, šīs domas un darbības bija vērstas uz to, lai atbilstoši ĶKP jaunajam mehānismam cilvēkiem “skalotu smadzenes”.

2. ĶKP kaunpilnā “sasniegumu” vēsture

ĶKP pretendē uz spožu vēsturi, kurā vienai uzvarai seko nākamā. Taču tas ir vienīgi mēģinājums izpušķot pašai sevi un slavināt ĶKP tautas acīs. Patiesībā ĶKP “sasniegumu” vēsture ir negoda pilna. ĶKP spēj sagrābt un noturēt varu, tikai pielietojot deviņas mantotās ļaunās iezīmes.

2.1. ĶKP dibināšana izlolota ar Padomju Savienības gādību

ĶKP audzina tautu sekojoši: “Ar pirmo “Auroras” zalvi Oktobra revolūcijas laikā pie mums atnāca marksisms-ļeņinisms.” Patiesībā ĶKP jau no paša sākuma bija pērkama, jo kopš savas dibināšanas bija tikai Padomju Savienības komunistiskās partijas Āzijas atzars.

Laikā, kad ĶKP tika dibināta, tai nebija nekādu naudas līdzekļu, nekādas ideoloģijas un nekādas pieredzes. Tai nebija nekāda droša balsta. ĶKP pievienojās Kominternei, lai saistītu savu likteni ar vardarbīgu revolūciju. ĶKP vardarbīgā revolūcija bija tikai Ļeņina un Marksa revolūcijas turpinājums. ĶKP bija vien padomju komunisma austrumu atzars, kas pildīja Padomju Savienības sarkanā imperiālisma austrumu kursu. ĶKP balstījās uz Padomju Savienības nobriedušo pieredzi varmācīgā varas sagrābšanā un proletariāta diktatūras īstenošanā. Tā tieši uzklaustīja Padomes attiecībā uz pastāvošo politisko, organizatorisko un ideoloģisko ceļu. Tā kopēja ārvalstu nelikumīgo organizāciju slepenās un pagrīdes izdzīvošanas formas. ĶKP pārņēma Padomju Savienības pieredzi ļaužu stingras kontroles un uzraudzības īstenošanā. Padomju Savienības komunistiskā partija bija drošs balsts un atspajds ĶKP.

Kominterne noformulēja ĶKP statūtus, ko tā pieņēma savā pirmajā konferencē. Tās pamati tika veidoti no Marksa un Ļeņina manifestiem un šķiru cīņu teorijas saskaņā ar Padomju Savienības partijas principiem. Kad Čeņ Dusjiu, viens no ĶKP pirmrindas pārstāvjiem, izteica no Kominternes pārstāvja Marina atšķirīgu viedokli, tas, savukārt, uzrakstīja Čeņam zīmīti, kurā paziņoja: ja Čeņ ir īstens komunistiskās partijas biedrs, tad viņam jāseko Kominternes pavēlēm. Neskatoties uz to, ka Čeņ Dusjiu bija viens no pirmajiem ĶKP tēviem-dibinātājiem, viņam neatlika nekas cits, kā paklausīt un pakļauties pavēlēm. Patiesībā gan viņš pats, gan partija bija tikai Padomju Savienības komunistiskās partijas pakļautie.

ĶKP trešās konferences laikā 1923. gadā Čeņ Dusjiu publiski atzinās, ka partiju gandrīz pilnībā finansējuši Kominternes ieguldījumi. Vēl pēc gada Kominterne ieguldīja ĶKP vairāk nekā 200 000 juāņas, tomēr rezultāti bija neapmierinoši. Kominterne vainoja ĶKP par to, ka tā nav pietiekami uzcītīga savos pūliņos.

Saskaņā ar atšifrētiem partijas dokumentiem, ĶKP no 1921. gada oktobra līdz 1922. gada jūnijam saņēmusi 16 655 ķīniešu juaņas. 1924. gadā tā saņēmusi 1,500 ASV dolārus un 32 927,17 juaņas, bet 1927. gadā – 187 674 juaņas. Kominternes ikmēneša ieguldījums sastādīja vidēji apmēram 20 000 juaņas. Taktika, kuru ĶKP bieži piekopj mūsdienās, tika pielietota jau tolaik – aizkulišu pārrunas, “sētas durvju” izmantošana, kuļdošana un draudi. Kominterne apsūdzēja ĶKP nepārtrauktā aizkulišu aģitēšanā par kapitālu.

“Viņi izmanto situāciju, lai iegūtu līdzekļus no dažādiem avotiem (Starptautiskā informācijas biroja, Kominternes pārstāvjiem, militārām organizācijām utt.), jo viena organizācija nezina, ka otra jau ir iedalījusi līdzekļus... jocīgi, bet mūsu biedriem-pārstāvjiem nesagādā grūtības izprast mūsu padomju biedru psiholoģiju. Vēl svarīgāk, ka viņi zina, kādā situācijā un kāds biedrs, visticamāk, atbalstīs finansēšanu. Tiklīdz viņiem kļūst zināms, ka nespēs to saņemt, viņi atliek tikšanos. Visbeidzot, viņi pielieto tādas metodes, kā tenku izplatīšana par to, ka galvenajām amatpersonām radies konflikts ar Padomēm un ka nauda tā vietā lai asignētu to ĶKP, tiek atdota militārajām amatpersonām.”

2.2. Pirmā GMD un ĶKP alianse

Iekšēja kaitniecība un Ziemeļu ekspedīcijas sabotāža ^{*5}

ĶKP vienmēr mācījusi ļaudīm, ka Čans Kaiši nodevis revolucionāro tautas kustību, piespiežot ĶKP sākt bruņotu sacelšanos.

Patiesībā ĶKP izturējās kā parazīts. Tā sadarbojās ar GMD pirmās alianses “GMD – ĶKP” laikā, lai paplašinātu savu ietekmi, izmantojot savās interesēs tautas revolūciju. Turklāt, ĶKP centās uzsākt padomju revolūciju un sagrābt varu, tās varaskāre patiesībā sagrāva un nodeva tautas revolucionāro kustību.

Otrajā ĶKP nacionālajā pārstāvju kongresā, kas notika 1922. gada jūlijā, vairākums uzstājās pret savienību ar GMD, jo kongresa delegāti centās sagrābt varu. Taču Kominterne uzlika kongresā pieņemtajam lēmumam veto un pavēlēja ĶKP pievienoties GMD.

⁵ “Ziemeļu ekspedīcija” bija militāra kampaņa, kas norisinājās 1927. gadā Čana Kaiši vadībā, ar kuras palīdzību bija paredzēts apvienot Ķīnu zem GMD valdības un izbeigt vietējo militāro vadītāju valdīšanu. Tā noritēja ļoti veiksmīgi. “Ziemeļu ekspedīcijas” laikā ĶKP sadarbojās ar GMD.

Pirmās savienības ar GMD laikā ĶKP noorganizēja ceturto nacionālo pārstāvju kongresu Šanhajā 1925. gada janvārī. Tad ĶKP izvirzīja jaūtājumu par līderpozīciju Ķīnā.

Ja Suņ Jatsens*⁶ nebūtu miris, tad viņš Čana Kaiši vietā būtu kļuvis par ĶKP mērķi varas meklējumos.

Ar Padomju Savienības atbalstu ĶKP sagrāba politisko varu GMD iekšienē laikā, kad pastāvēja savienība ar to. Taņ Pinšaņs (1886.-1956., viens no agrīnajiem ĶKP līderiem Guandunas provincē) kļuva par GMD Centrālās kadru daļas ministru, Fens Jupō (1899.-1954., viens no agrīnajiem ĶKP līderiem Guandunas provincē) – par Darba ministrijas sekretāru ar pilnvarām visās jomās, kas saistītas ar darbaspēku. Liņ Dzuhaņs (vai Liņ Bocju, 1886.-1960., viens no pirmajiem ĶKP biedriem) kļuva par lauksaimniecības ministru, kamēr Pens Pai (1896.-1929., viens no ĶKP līderiem) bija šīs ministrijas sekretārs. Mao Dzeduns pieņēma GMD Propagandas ministra portfeli. Karaskolas un bruņoto spēku virspavēlniecība vienmēr bijuši ĶKP uzmanības centrā: Džou Enlai ieņēma Huanpu Militārās akadēmijas Politiskās nodaļas direktora posteni, bet Džans Šeņfu (vai Džans Sunniaņ, 1893.-1986., viens no ĶKP dibinātājiem, kurš ieveda ĶKP rindās Džou Enlai) bija direktora vietnieks. Džou Enlai bija arī Militāro prokuroru sekcijas direktors, kurš visur nozīmēja amatos Krievijas militāros padomniekus. Daudzi komunisti GMD skolās ieņēma politisko pasniedzēju amatus. ĶKP biedri kalpoja arī par GMD pārstāvjiem dažādos tautas revolucionārās armijas līmeņos. Tika arī paredzēts, ka bez ĶKP pārstāvja paraksta nevienam pavēli nevarēja uzskatīt par spēkā esošu. Šāda veida parazitiska piesūkšanās tautas revolucionārajai kustībai strauji palielināja ĶKP biedru skaitu no mazāk nekā 1000 biedriem 1925. gadā, līdz 30 000 biedriem 1928. gadā.

“Ziemeļu ekspedīcija” sākās 1926. gada februārī. Neskatoties uz to, no 1926. gada oktobra līdz 1927. gada martam ĶKP uzsāka trīs bruņotas sacelšanās Šanhajā. Vēlāk tā uzbruka “Ziemeļu ekspedīcijas” bruņoto spēku štābam, bet cieta neveiksmi. Vispārējo streiku laikā Guandunas provincē ik dienas izraisījās nopietnas sadursmes starp strādnieku pike-
tiem un GMD policiju. Šīs sacelšanās piespieda GMD 1927. gada 12. aprīlī iztīrīt ĶKP.

⁶ Suņ Jatsens (1866.-1925.), mūsdienu Ķīnas dibinātājs.

1927. gada augustā ĶKP biedri GMD revolucionārajā armijā uzsāka “Naņčanas sacelšanos”, kura ātri vien tika apspiesta. Septembrī ĶKP uzsāka sacelšanos “Rudens ražas periods”, lai uzbruktu Čanšai, taču arī šis uzbrukums tika atsists. ĶKP sāka ieviest kontroles tīklu armijā, ar kura palīdzību “partijas nodaļas tika nodibinātas rotas līmenī”. Pēc sakāves ĶKP atkāpās līdz Dzjanganšanas kalna rajonam Dzjansji provincē, dažos no ciematiem ieviešot savu kārtību.

2.3. Zemnieku sacelšanās Hunaņā

Sabiedrības “padibeņu” kūdišana uz nemieriem

“Ziemeļu ekspedīcijas” laikā, cenšoties sagrābt varu, ĶKP uzkurināja sacelšanās lauku rajonos, kamēr tautas revolucionārā armija atradās kara stāvoklī ar sašķeltajām, militārajām nemiernieku daļām.

Zemnieku sacelšanās Hunaņā 1927. gadā bija sabiedrības “padibeņu” nemieri, gluži tāpat, kā visiem zināmā Parīzes Komūna 1871. gadā, kas bija pirmā komunistiskā sacelšanās. Tai laikā Parīzē gan Francijas pavalstnieki, gan ārzemnieki apliecināja, ka Parīzes komūna bijusi uz grautiņiem gatavu, klaiņojošu huligānu bars, kuriem nebija nekādu ideālu. Nonākuši skaistās ēkās un lielās savrupmājās, tikuši pie dažnedažāda garda ēdiena, viņi domāja tikai par mirkļa laimes izbaudīšanu un neraizējās par nākotni. Sacelšanās laikā komunāri uzlika cenzūru preseī. Viņi saņēma par ķīlnieku un vēlāk nošāva Parīzes arhibīskapu, kurš lasīja sprediķus pašam karalim. Tāpat vien, prieka pēc, viņi nežēlīgi noslepkavoja 64 garīdzniekus, dedzināja pilis, grāva valdības ēkas, privātmājas un pieminekļus. Francijas galvaspilsētas krāšņumam un bagātībai nebija līdzīga visā Eiropā, bet Parīzes komūnas sacelšanās laikā līdz krāsmatām tika nodedzinātas ēkas un pazudināti cilvēki. Tika pastrādātas ļaundarības un nežēlība, kādas reti sastopamas vēsturē.

Mao Dzeduns atzinis:

“Tas tiesa, ka zemnieki zināmā mērā ir nekontrolējami. Ar tām piešķirtajām ārkārtas pilnvarām zemnieku komitejas atņēma zemes īpašniekiem balsstiesības un varu. Tas ir tas pats, kas notriekt zemes īpašniekus zemē un vēl piespiest ar kāju. Zemnieki draud: “Mēs ierakstīsim jūs melnajā sarakstā!” Viņi ar varu izspiež no tirāniem un muižniekiem soda naudas un ziedojumus, sadauza viņu nestuves. Ļaudis pulcējas pie to vietējo

tirānu un muižnieku mājām, kuri ir pret zemnieku komitejām, nokauj viņu cūkas un atsavina graudaugus. Viņi atļaujas pat izgāzušies sēdēt uz jaunkundzēm piederošām, ar ziloņkaulu inkrustētām gultām muižnieku un tirānu mājās. Pieniecīgākās provokācijas viņi arestē, kronē arestētos ar garām papīra tūtām, izliek tos apskatei ciematā, sakot: “Jūs, netīrie zemes īpašnieki, nu jūs zināsi, kas mēs esam!” Darot visu, kas ienāk prātā, apgriežot visu kājām gaisā, viņi radījuši lauku rajonos sava veida teroru.”

Tomēr Mao pilnībā attaisno šīs “nepaklausīgās” darbības:

“Atklāti runājot, ir pat nepieciešams uz kādu laiku radīt teroru katrā lauku apdzīvotā vietā, jo citādi nebūtu iespējams apspiest kontrrevolucionāru darbības lauku rajonos vai gāzt muižnieku varu. Lai nepareizo padarītu par pareizu, ir jāiet pāri nospraustām robežām, jo citādi nepareizo nevar izlabot... Daudz kas no viņu paveiktā revolucionārās darbības laikā, tas, kas tika novērtēts kā “aizgājis par tālu”, faktiski bija tieši tas, kas revolūcijai nepieciešams.”

Komunistiskā revolūcija rada terora sistēmu.

2.4. “Anti-japāņu” ziemeļu operācija

Uzvarētā bēgšana

ĶKP nosauca “tālo pārgājienu” par ziemeļu anti-japāņu operāciju. Tā pasniedza “tālo pārgājienu” kā ķīniešu revolucionāro pasaku, apgalvojot, ka “tālais pārgājiens” bijis “manifests”, “propagandas komanda” un “atlases mašīnērija”, kas beidzies ar ĶKP uzvaru un tās ienaidnieku sakāvi.

Šādus acīmredzamus melus par maršu uz ziemeļiem, lai cīnītos ar japāņiem, ĶKP safabricēja, lai slēptu savu zaudējumu. No 1933. gada oktobra līdz 1934. gada janvārim komunistiskā partija cieta pilnīgu sakāvi. GMD piektajā operācijā centās ielenkt un iznīcināt ĶKP, ĶKP vienu pēc otras zaudēja savas lauku citadeles. Tā kā rajoni, kur tā bāzējās, nepārtraukti samazinājās, Sarkanajai Armijai nācās bēgt. Tas arī bija patiesais “tālā pārgājiena” iemesls.

“Tālais pārgājiens” patiesībā bija iecerēts kā izkļūšana no aplenkuma un bēgšana uz Ārējo Mongoliju un Padomju Savienību pa loku, kas sākumā virzījās uz rietumiem, bet pēc tam uz ziemeļiem. Sakāves gadī-

jumā ĶKP varētu bēgt uz Padomju Savienību. Ceļā uz Ārējo Mongoliju ĶKP saskārās ar lielām grūtībām. Tā bija nodomājusi iziet caur Šaņsji un Suijuaņu. No vienas puses, ejot cauri ziemeļu provincēm, tā varētu apgalvot, ka bijusi “pret japāņiem”, un tādējādi iekarot ļaužu sirdis. No otras puses, ziemeļu rajoni bija droši, jo tajos nebija izvietojušās japāņu kara-spēka daļas. Teritoriju gar Lielo Ķīnas mūri bija ieņēmusi japāņu armija. Pēc gada, kad ĶKP beidzot bija sasniegusi Šaņbeju (Šaņsji provinces ziemeļdaļā), Centrālās Sarkanās Armijas galvenie spēki bija sarukuši no 80 000 līdz 6 000 cilvēku.

2.5. Incidents Sjiaņā

ĶKP veiksmīgi izmanto nevienprātību un otro reizi sagrābj GMD

1936. gada decembrī divi GMD ģenerāļi – Džans Sjuelians un Jans Hučens – Sjiaņā nolaupīja Čanu Kaiši. Kopš tā laika šis notikums tiek dēvēts par “incidentu Sjiaņā”.

Saskaņā ar vēstures notikumu attēlojumu ĶKP mācību grāmatās, incidents Sjiaņā bija “militārs apvērsums”, kuru uzsāka Džans un Jans, kas uzstādījuši Čanam Kaiši ultimātu – dzīvību vai nāvi. Viņš bija spiests ieņemt nostāju, kas vērsta pret japāņu iebrucējiem. Tika ziņots, ka uz Sjiaņu kā ĶKP pārstāvis ticis ataicināts Džou Enlai, lai palīdzētu mierīgā ceļā atrisināt šo incidentu. Pateicoties dažādu ķīniešu grupējumu starpniecībai, incidents tika atrisināts mierīgā ceļā, tādējādi izbeidzot jau desmit gadus ilgstošo pilsoņu karu un uzsākot veidot apvienotu tautas fronti cīņai pret japāņu iebrucējiem. ĶKP vēstures grāmatās teikts, ka šis incidents Ķīnai bijis kritisks pagrieziens punktā tās krīzes situācijā. ĶKP attēlo sevi kā patriotisku partiju, kurai pirmajā vietā ir visas tautas intereses.

Vēl pirms incidenta Sjiaņā ap Janu Hučenu un Džanu Sjuelianu grozījās daudzi ĶKP spiegi. Viens no tādiem bija slepens ĶKP biedrs Liu Dins, ar kuru Džanu Sjuelianu iepazīstināja Suņa Jatsēna dzīvesbiedre un Čana Kaiši sievas vecākā māsa Suna Cjinlina. Liu spēlēja tik nozīmīgu lomu, kūdot uz incidentu Sjiaņā, ka Mao Dzeduns vēlāk izteica atzinību Liu par viņa izcilajiem nopelniem. Starp tiem, kas darbojās Jana Hučena pusē, bija arī viņa sieva Sje Baodžeņa, kura bija ĶKP biedre un strādāja armijas politdaļā. Sje ar ĶKP piekrišanu apprecējās ar Janu

Hučenu 1928. gadā. Turklāt, ĶKP biedrs Vans Binnaņs tolaik kā goda vietnieks tika uzņemts Jana namā. Vēlāk Vans kļuva par ĶKP Ārlietu ministra vietnieku. Tieši šie ĶKP biedri, kas pulcējās ap Janu un Džanu, kūdīja uz apvērsumu.

Patiesībā incidenta sākumā ĶKP līderi gribēja nogalināt Čanu Kaiši, cenšoties atmaksāt viņam par ĶKP apspiešanu. Tolaik ĶKP ziemeļu Šaņsji provincē bija visai vāja bāze, pastāvēja risks, ka kādā no kaujām to var pilnībā iznīcināt. Tad ĶKP, pielietojot visu savu pieredzi viltībā, izprovocēja Džanu un Janu uz sacelšanos. Lai apspiestu japāņus un neļautu tiem uzbrukt Padomju Savienībai, Staļins uzrakstīja vēstuli ĶKP Centrālajai komitejai, kurā izteica lūgumu nenogalināt Čanu Kaiši, bet otro reizi uzsākt ar viņu sadarbību. Mao Dzeduns un Džou Enlai apzinājās, ka ar ierobežotajiem ĶKP spēkiem nespēs sagraut GMD; pat, ja viņi nogalinātu Čanu Kaiši, GMD armija viņus tik un tā sakautu un aiztriebtas varētu pat iznīcināt. Šajos apstākļos ĶKP mainīja toni. Tā pieprasīja apvienoties kopīgā cīņā pret japāņiem, un Čans Kaiši jau otro reizi bija spiests sadarboties.

Vispirms ĶKP izprovocēja sacelšanos, pavēršot ieročus pret Čanu Kaiši, bet pēc tam pagriezās pretējā virzienā un, rīkojoties kā varonis, piespieda viņu pieņemt ĶKP diktētos noteikumus. Tādējādi ĶKP ne tikai izvairījās no iziršanas krīzes, bet izmantoja arī iespēju jau otro reizi noturēt GMD valdību. Drīz vien Sarkanā Armija tika pārvērsta par Astoto Armiju, kas bija ievērojami spēcīgāka nekā agrāk. Atliek tikai apbrīnot ĶKP nepārspējamo viltības mākslu.

2.6. Karš ar Japānu

ĶKP uzplaukst, nogalinot ar svešiem ieročiem

Kad izcēlās karš ar Japānu, GMD bija vairāk nekā 1,7 miljoni bruņotu kareivju, kuģi ar 110 000 tonnu lielu kopējo tonnāžu un apmēram 600 visdažādāko veidu iznīcinātājlidmašīnu. Salīdzinājumam ņemsim ĶKP Jauno ceturto armiju, kas tikko kā bija izveidota. 1937. gada novembrī tās pilns skaitliskais apjoms nepārsniedza 70 000 cilvēku, turklāt to bija novājinājuši cīņi par varu tās iekšienē. ĶKP bija tik vāja, ka viena vienīga kauja varēja novest to pie pilnīgas sakāves. ĶKP labi apzinājās: ja tai nāktos cīnīties ar japāņiem, tā nespētu pretoties pat vienai divīzijai. ĶKP acis galvenais “tautas vienotībā” bija noturēt pašai savu varu, nevis

ļaut izdzīvot nācijai. Tādēļ laikā, kad tā sadarbojās ar GMD, ĶKP patiesībā īstenoja slepenu politiku, cīnoties par politisku varu.

Pēc tam, kad japāņi 1931. gada 18. septembrī bija ieņēmuši Šeņjanas pilsētu, tādējādi paplašinot savu kontroli pār lieliem apgabaliem ziemeļaustrumu Ķīnā, ĶKP faktiski cīnījās plecu pie pleca ar japāņu iebrucējiem, lai gūtu uzvaru pār GMD. Deklarācijā, kura tika uzrakstīta atbildot uz japāņu okupāciju, ĶKP aicināja ļaudis GMD pārvaldītajos apgabalos uz sacelšanos, vērsties pie “strādniekiem ar aicinājumu rīkot streikus, zemniekus tā mudināja celt nekārtības, studentus – boikotēt mācības, nabagus – pamest darbu, karavīrus – sacelties”, lai gāztu nacionālistisko valdību.

Lai gan ĶKP aicināja uz pretošanos Japānai, tās rīcībā bija tikai vietējās nodaļas un partizāņu spēki nometnēs tālu no frontes līnijas. Izņemot dažas kaujas, ieskaitot kauju pie Pinsjinas pārejas, ĶKP nedeķa nekādu lielo ieguldījumu karā pret Japānu. Gluži otrādi, tā pielika visas pūles, lai paplašinātu pati savu bāzi. Kad japāņi padevās, ĶKP pievienoja viņu kareivjus savai armijai, apgalvojot, ka armija palielinājusies gandrīz par 900 000 kareivju, kas nākuši klāt jau esošajiem 2 miljoniem tautas armijas spēku. GMD armija lielākoties frontes līnijā atradās viena pati. Karā ar japāņiem tā zaudēja vairāk nekā 200 ģenerāļus. Komandsastāvam ĶKP pusē nebija gandrīz nekādu zaudējumu, tomēr ĶKP nebeidza atkārtot, ka GMD nav pretojusies japāņiem un ka tieši ĶKP vedusi pretī dižai uzvarai cīņā ar japāņu iebrucējiem.

2.7. “Labošana Jaņāņā”

Visšausminošāko vajāšanas metožu radīšana

Cīņai ar japāņiem ĶKP Jaņāņā sapulcināja lielu daudzumu patriotiski noskaņotu jauniešu, bet “labošanas Jaņāņā” kustības laikā tā represēja desmitiem tūkstošus no tiem. Ieguvusi Ķīnā lielāko kontroli, ĶKP attēloja Jaņāņu kā revolūcijas “svēto zemi”, bet ne ar vārdu nepieminēja noziegumus, kurus tā pastrādāja tā saucamās “labošanas” laikā.

Kustība “labošana Jaņāņā” bija vislielākā, vistumšākā un visnegantākā politiskā intriga, kas jebkad tikusi izspēlēta cilvēku pasaulē. “Sīko, indīgo” buržuāzijas iezīmju attīrīšanas vārdā partija “aizskaloja” ētiku, neatkarīgu domāšanu, brīvu darbību, iecietību un pašcieņu. Pirmais solis

bija izveidot katra biedra personisko datu arhīvu: 1) iesniegums; 2) daļība politiskajā dzīvē; 3) ģimenes stāvoklis un sociālais statuss; 4) autobiogrāfija un ideoloģiskā pārveidošana; 5) vērtējums saskaņā ar partijas būtību.

Personisko datu arhīvā katram bija jāuzskaita visi paziņas, sākot no dzimšanas, visi svarīgākie notikumi, to norises vieta un laiks. Ļaudīm vairākkārt lika rakstīt arhīvam, un, ja kaut kas tika izlaists, to uzskatīja par negodīguma pazīmi. Katram bija jāapraksta visi sabiedriskie notikumi, kuros tas jebkad piedalījies, jo īpaši tie, kas saistīti ar iestāšanos partijā. Akcents tika likts uz individuālo domāšanas procesu šo sabiedrisko notikumu laikā. Vērtējums savai attieksmei pret partiju bija vēl svarīgāks, katram bija jāatzīstas jebkādā antipartejiskā uzvedībā vai domās savā apziņā, runā, attieksmē pret darbu, ikdienas dzīvē vai sabiedriskajā darbā. Piemēram, vērtējot apziņas darbību, katram bija jo rūpīgi jāizanalizē, vai viņam bijušas kādas savtīgas intereses, vai viņš izmantojis partijas darbu, lai sasniegtu personisku mērķi, vai nav sašķobījusies viņa ticība revolucionārajai nākotnei, vai kaujā viņš nav baidījies no nāves, vai skumis pēc tuviniekiem vai sievas pēc iestāšanās partijā vai armijā. Tā kā nepastāvēja nekādi objektīvi standarti, gandrīz katram atklāja problēmas.

Šo piespiešanu izmantoja, lai izvilktu “atzīšanos” no tiem, kurus pārbaudīja, lai atklātu “slēptus ienaidniekus”. Tas noveda pie neskaitāmām fabrikācijām un melīgām, nepatiesām apsūdzībām, kā rezultātā neskaitāmi cilvēki tika pakļauti vajāšanai. “Labošanu Jaņaņa” sauca par “cilvēka dabas attīrīšanas vietu”. Speciāli izveidota darba grupa ieradās Politiskajā un militāro lietu universitātē, lai izskatītu kadru personiskās lietas un divus mēnešus īstenotu Sarkanā teroru. Lai panāktu atzīšanos, tika izmantotas dažādas metodes, piemēram, pēkšņās atzīšanās, paraugatzīšanās, “grupas pārliecināšana”, “piecu minūšu pārliecināšana”, personīgs padoms, ziņojumi konferencei un “redīsu” (sarkanu no ārpuses, bet baltu iekšienē) atklāšana. Bija arī “fotografēšana” – visus nostādīja vienā līnijā uz skatuves, lai veiktu ekspertīzi. Tie, kas izskatījās uztraukušies, tika identificēti kā aizdomās turamie un izmeklēšanas objekti.

Pat Kominternes pārstāvjus pārsteidza “labošanas” laikā pielietotās metodes. Viņi nosauca situāciju Jaņaņa par nomācošu. Ļaudis neuzdrīkstējās sarunāties viens ar otru. Katrs “asināja savu cirvi”, ikviens bija satraukts un nobijies. Neviens neuzdrīkstējās runāt patiesību vai aizstāvēt

netaisni apsūdzētos draugus, jo katrs centās glābt pats savu dzīvību. Samaitātie, tie, kas glaimoja, meloja un apvainoja citus, tika izvirzīti priekšgalā; pazemojumi Jaņānā kļuva par dzīves neatņemamu sastāvdaļu – vai nu tu pazemoji citus, vai pazemojies pats. Ļaudis tika novesti līdz neprāta robežai, viņiem nācās atteikties no pašcieņas, goda jūtām un mīlestības vienam pret otru, lai glābtu savu dzīvību un darbavietu. Cilvēki pārstāja izteikt savu viedokli, viņi tikai pārstāstīja partijas līderu izteikumus.

Šo pašu apspiešanas sistēmu ĶKP izmantojusi visās politiskajās darbībās kopš varas sagrābšanas Ķīnā.

2.8. Trīs gadus ilgs pilsoņu karš

Valsts nodevība varas sagrābšanas vārdā

Krievijas buržuāziski demokrātiskā revolūcija 1917. gada februārī bija samērā mierīga sacelšanās. Cars nostādīja valsts intereses pirmajā vietā un atteicās no valdīšanas. Ļeņins steigšus atgriezies Krievijā no Vācijas, organizēja vēl vienu apvērsumu, un, sociālistiskās revolūcijas vārdā noslepkavojis kapitālistu šķirai piederošos revolucionārus, kuri gāza caru, apspieda buržuāzisko revolūciju Krievijā. ĶKP, tāpat kā Ļeņins, izmantoja tautas revolūcijas augļus. Pēc tam, kad bija beidzies karš ar Japānu, ĶKP uzsāka tā dēvēto “atbrīvošanas karu” (1946.-1949.), lai gāztu GMD valdību, atkal atnesot Ķīnai kara postu.

ĶKP plaši pazīstama ar savu “milzīgu ļaužu masu stratēģiju”, ar gataību ziedot neskaitāmas dzīvības, lai uzvarētu kaujā. Vairākās kaujās ar GMD, ieskaitot kaujas Liaosji-Šeņjanā, Beipin-Tiaņdzjiņā un Huai Hai, ĶKP izmantoja visprimitīvāko, mežonīgāko un antihumānāko taktiku, kuras rezultātā tika ziedots milzīgs daudzums pašas biedru. Čančuņas pilsētas aplenkumā Ziemeļaustrumu Ķīnas Dzijiliņas apgabalā, lai panāktu pārtikas izsīkumu pilsētā, ĶKP deva pavēli Tautas atbrīvošanas armijai (TAA) nevienu neizlaist no pilsētas. Divu mēnešu ilgā Čančuņas aplenkuma laikā gandrīz 200 000 cilvēku nomira no bada un sala. Neskatoties uz to, TAA neļāva cilvēkiem izbraukt. Pēc tam, kad kauja bija galā, ĶKP bez mazākās kauna ēnas apgalvoja, ka viņi “atbrīvojuši Čančuņu bez neviena šāviena”.

No 1947. gada līdz 1948. gadam ĶKP parakstījusi “Harbinas vienošanos” un “Maskavas vienošanos” ar Padomju Savienību, atdodot nacionā-

los aktīvus un ziemeļaustrumu resursus apmaiņā pret drošu Padomju Savienības atbalstu ārvalstu attiecībās un militārajos jautājumos. Saskaņā ar šīm vienošanām Padomju Savienība uzņēmās apgādāt ĶKP ar 50 lidmašīnām, divreiz piegādāt ieročus, ko pametuši kapitulējušie japāņi, pārdot ĶKP Ziemeļaustrumu Ķīnā PSRS kontrolēto munīciju un bruņojumu par zemām cenām. Ja GMD būtu izsēdinājis desantu Ziemeļaustrumos, tad Padomju Savienība slepus būtu atbalstījusi ĶKP armiju. Turklāt, Padomju Savienībai bija jāpalīdz pārņemt kontroli pār Sjīndzjanu Ziemeļrietumu Ķīnā; Padomju Savienība un Ķīna būtu izveidojušas sabiedrotos militāros gaisa spēkus; PSRS palīdzētu apgādāt ĶKP armijas 11 apakšvienības, kā arī transportēt uz Ziemeļaustrumu Ķīnu vienu trešdaļu no ASV piegādātajiem 13 miljardus dolāru vērtajiem ieročiem.

Lai iegūtu padomju puses atbalstu, ĶKP solīja Padomju Savienībai īpašas privilēģijas gan sauszemes, gan gaisa pārvadājumiem valsts ziemeļaustrumos; piedāvāja sniegt informāciju PSRS par GMD valdības un amerikāņu bruņoto spēku darbībām; piegādāja Padomju Savienībai ziemeļaustrumu izstrādājumus (kokvilnu, soju) un munīciju apmaiņā pret moderniem ieročiem; sniedza Padomju Savienībai privilēģētas tiesības Ķīnas kalnrūpniecībā; atļāva Padomju Savienībai izvietot karaspēku ziemeļaustrumos un Sjīndzjanā; atļāva PSRS izvietot Ķīnā VDK Tālo Austrumu pārvaldi. Gadījumā, ja sāktos karš Eiropā, ĶKP sūtītu ekspedīcijas armiju 100 000 cilvēku sastāvā un 2 miljonus melnstrādnieku, lai atbalstītu Padomju Savienību. Turklāt, nepieciešamības gadījumā, ĶKP solīja atdot Ziemeļkorejai dažus īpašus apgabalus Liaoniņas rajonā.

3. Ļauno iezīmju izpausme

3.1. ĶKP vēsturi raksturo mūžīgas bailes

Visredzamākā ĶKP raksturīgā iezīme – mūžīgas bailes. Kopš dibināšanas brīža ĶKP vienmēr bijusi ieinteresēta uzturēt cilvēkos bailes par savu dzīvību. Tas palīdzēja tikt galā ar pašas bailēm, paslēpjot tās zem mūžam mainīgās ārienes. ĶKP līdzinās vēža šūnai, kas strauji izplatās un piepilda katru ķermeņa daļu, nokaujot ap sevi visas normālās šūnas un neapturami plešoties plašumā. Mūsu vēstures ciklā sabiedrība nebija spējīga iznīcināt tādu mutācijai pakļautu matēriju kā ĶKP, tai nebija citas alternatīvas kā vien atļaut tam netraucēti izplatīties. Šis mutācijai pakļautais faktors ir tik spēcīgs, ka tā līmeņa un diapazona robežās to apturēt

nespēj nekas. Liela sabiedrības daļa kļuva demoralizēta, un plaši apgabalī tika piepildīti ar komunismu vai komunistiskiem elementiem. Šos elementus nepārtraukti pastiprināja un izmantoja ĶKP, pamatos degradējot cilvēku morāli un sabiedrību.

ĶKP netic nekādiem vispārpieņemtiem morāles un taisnīguma principiem. Visi tās principi pilnībā pakļauti tās savtīgajām interesēm. Tā ir egoistiska pašos pamatos, tādēļ tai nepastāv nekādi principi, kas varētu to ierobežot vai valdīt pār tās vēlmēm. Saskaņā ar tās dibināšanas principiem, partija nepārtraukti maina savu veidolu, maina maskas. Agrīnajā periodā, kad tās izdzīvošana bija apdraudēta, ĶKP “pielipa” Padomju Savienības komunistiskajai partijai, GMD, tā valdībai un tautas revolūcijai. Pēc varas sagrābšanas ĶKP “pielipa” dažādām oportunitisma formām, pilsoņu prātiem un viņu jūtām, sociālajām un vadības struktūrām – vienai kam, lai tikai varētu to piesavināties sev. Tā izmantoja katru krīzes situāciju kā iespēju vēl vairāk paplašināt savu varu un pastiprināt kontroli.

3.2. Neatlaidīgi iet ļaunuma ceļu ir ĶKP “burvju ierocis”

ĶKP apgalvo, ka revolūcijas uzvara atkarīga no trim “burvju ierociem”: vienotām frontes līnijām, bruņotas cīņas un partijas struktūras. Mācība, ko tā guva saskarsmē ar GMD, deva ĶKP vēl divus šādus “ierocus”: propagandu un spiegošanu. Jebkurš partijas “burvju ierocis” bija piesūcināts ar tās deviņām mantotajām iezīmēm – ļaunumu, viltu, kūdīšanu, bandītismu, spiegošanu, laupīšanu, cīņu, iznīcināšanu un kontroli.

Marksisms-ļeņinisms pēc savas būtības ir ļauns. Lai cik dīvaini tas varētu likties, ķīniešu komunisti patiešām neizprot marksismu-ļeņinismu. Liņš Biao⁷ sacījis, ka tikai ļoti nedaudzi ĶKP biedri ir patiešām lasījuši Marksa un Ļeņina darbus. Sabiedrība uzskatīja Cju Cjiubai⁸ par ideolo-

⁷ Liņš Biao (1907.-1971.), viens no vecākajiem ĶKP līderiem, Mao Dzeduna laikā bijis Ķīnas Politbiroja loceklis kā vicepriekšsēdētājs (1958.) un Aizsardzības ministrs (1959.). Liņš tiek uzskatīts par Ķīnas Lielās kultūras revolūcijas arhitektu. 1966. gadā Liņu uzskatīja par Mao pēcteci, bet 1970. gadā viņš tika izraidīts. Jūtot tuvojamies krahū, Liņš, kā tiek ziņots, ticis iesaistīts apvērsuma mēģinājumā. Tiklīdz par savvērestību kļuva zināms, viņš mēģināja bēgt uz PSRS. Mēģinājumā aizbēgt no tiesu darbiem, viņa lidmašīna virs Mongolijas avarēja, un Liņš gāja bojā.

⁸ Cju Cjiubai (1899.-1935.) – viens no agrīnajiem ĶKP līderiem un pazīstamiem “kreisajiem” autoriem. 1935. gada 23. februārī viņu arestēja GMD, un tā paša gada 18. jūnijā viņš mira.

gu, bet viņš pats atzinās, ka lasījis tikai nedaudzus marksisma-ļeņinisma teorētiku darbus. Mao Dzeduna ideoloģija ir marksisma-ļeņinisma lauku variants, kurā tiek sludināta zemnieku sacelšanās. Dena Sjaopina teorijai par sākotnējo sociālisma stadiju ir kapitālistiska nokrāsa. Dzjana Dzemiņa “Trīs priekšstati” tika pa gabaliņam salasīti no nekā. ĶKP patiešām nekad nav sapratusi, kas ir marksisms-ļeņinisms, tomēr pārmantojusi tā ļaunos aspektus, pievienojot tiem vēl arī pati savas vēl ļaunākas lietas.

ĶKP apvienotā fronte ir viltus un īstermiņa žēlastības dāvanu apvienojums. Vienības mērķis bija stiprināt tās varu, palīdzēt tai no vienpates pārtapt milzīgā klanā, kā arī mainīt tās draugu un ienaidnieku samērus. Vienotībai bija nepieciešama apķērība – bija jāprot atšķirt ienaidniekus no draugiem, tos, kas atradās pa kreisi, pa vidu, pa labi; kam un kad bija jāsniedz atbalsts, kā arī kam un kad jāuzbrūk. Tas viegli pārvērtā bijušos ienaidniekus par draugiem, bet pēc tam atkal par ienaidniekiem. Piemēram, demokrātiskās revolūcijas periodā partija apvienojās ar kapitālistiem; sociālistiskās revolūcijas gaitā tā kapitālistus novāca no ceļa. Vēl kāds piemērs: citu demokrātisko partiju līderi, tādi kā Džans Bodzjuns⁹ un Luo Lundzji, “Ķīnas demokrātiskās līgas” līdzdibinātāji, tika izmantoti kā ĶKP atbalstītāji laikā, kad tā sagraba valsts varu, bet vēlāk tika vajāti kā “reakcionāri”.

3.3. Komunistiskā partija ir rūdīti noziedznieki

Komunistiskā partija pielietoja divkosīgu stratēģiju: no vienas puses – maigums un elastība, no otras – stingrība un bargums. Pie tās “maigajām” stratēģijām pieder propaganda, vienotās frontes, nesaskaņu radīšana, spiegošana un kūdīšana uz nemieriem, divkosība, iespiešanās cilvēku apziņā, “smadzeņu skalošana”, meli un viltus, patiesības slēpšana, psiholoģiska spiediena un baiļu atmosfēras radīšana. To visu īstenojot, ĶKP radīja baiļu sindromu cilvēku sirdīs, kas lika tiem ātri vien aizmirst partijas nodarījumus. Šīs metodes veicinājušas cilvēka dabas izskaušanu un nostiprinājušas ļaunprātības pozīcijas cilvēcē. Pie ĶKP stingrās taktikas pieskaitāma vardarbība, bruņota cīņa, vajāšana, politiskas kustības,

⁹ Džans Bodzjuns (1895.-1969.) – viens no “Ķīnas demokrātiskās līgas” (Ķīnas demokrātiskās partijas) dibinātājiem. 1957. gadā Mao Dzeduns viņu klasificēja kā “reakcionāru” nr. 1, viņš bija viens no tiem nedaudzajiem “reakcionāriem”, kuri netika reabilitēti pēc Lielās kultūras revolūcijas.

liecinieku nogalināšana, nolaupīšana, citādi domājošo apspiešana, bruņoti uzbrukumi, periodiska stingru līdzekļu pielietošana utt. Šīs agresīvās metodes rada un nostiprina bailes.

ĶKP vienlaicīgi pielieto gan “maigās”, gan stingrās metodes. Dažkārt atsevišķos gadījumos tās tika pavājinātas, kamēr citos pastiprinātas; vai arī tās tika pavājinātas ārēji, kamēr pastiprinājās iekšēji. Atmaigušā atmosfērā ĶKP mudināja izteikt dažādus viedokļus, taču tas bija tāpat, kā izvilinot čūsku no alas – nākamajā stigrās kontroles periodā tie, kas bija atļāvušies izteikties, tika vajāti. ĶKP bieži vien izmantoja demokrātiju, lai mestu izaicinājumu GMD, bet kad inteligenti GMD pārvaldītajos rajonos nepiekrita partijai, viņi tika spīdzināti vai pat nogalināti. Kā piemēru varam aplūkot bēdīgi slaveno “savvaļas liliju gadījumu”, kad intelektuālis Vans Šivei (1906.-1947.) uzrakstīja eseju “Savvaļas lilijas”, lai izteiktu savu vienlīdzības, demokrātijas un cilvēkmīlestības ideālu, par ko tika nogalināts kustības “labošana Jaņaņa” laikā – 1947. gadā komunisti ar cirvjiem sakapāja viņu gabalos.

Kāds vecāks ierēdnis, kurš smagi cietis kustībā “labošana Jaņaņa”, atceras, ka laikā, kad viņš atradās spēcīga spiediena ietekmē, viņu sagrauba un spieda atzīties nodevībā, un vienīgais, ko viņš spēja izdarīt, bija nodot pats savu sirdsapziņu un izdomāt melus. Sākumā viņam bija ļoti kauns par to, ka apmelojis savus biedrus. Viņš tik ļoti sevi ienīda, ka vēlējās padarīt sev galu. It kā nejauši uz galda bija atstāta pistole. Viņš satvēra to, pielika pie galvas un nospieda gaili. Pistole izrādījās nepielādēta! Cilvēks, kurš izmeklēja šo lietu, ienāca un sacīja: “Labi, ka esat atzinis savu rīcību par nepareizu. Partijas politika ir iecietīga. Komunistiskā partija zināja, ka esat nonācis līdz robežai, zināja, ka esat bijis “lojāls” pret partiju, tādēļ esat izturējis pārbaudījumu.” ĶKP vienmēr cilvēkam vispirms izliek nāvējošus slazdus, lai pēc tam tīksminātos par viņa sāpēm un pazeļojumu. Kad cilvēks sasniedzis robežu un vēlas vairs tikai nomirt, partija laipni panākas pretim, lai izrādītu savu “augstsirdību” sakot: “Labāk dzīvs glēvulis, nekā beigts varonis.” Cilvēks kļūst ārkārtīgi pateicīgs partijai kā savai glābējai. Pēc vairākiem gadiem šis ierēdnis uzzināja par Faluņgun – Cjigun un pilnveidošanās praksi, kas dzimusi Ķīnā. Viņš jūta, ka prakse ir laba, tomēr, kad 1999. gadā sākās Faluņgun vajāšana, viņa sāpīgās atmiņas par pagātni atkal atgriezās, un viņš vairs neuzdrošinājās pateikt, ka Faluņgun ir labs.

Pēdējā Ķīnas Imperatora Puji*¹⁰ pārciestais līdzinās šī ierēdņa pieredzei. Ieslodzīts ĶKP cietumā, un redzot, kā viena pēc otras tiek pastrādātas slepkavības, viņš nodomāja, ka drīz vien tiks nogalināts. Lai izdzīvotu, viņš pilnībā mainīja savu pārlicību un sadarbojās ar cietuma uzraugiem. Vēlāk viņš sarakstīja autobiogrāfiju “Manas dzīves pirmā puse”, kuru ĶKP izmantoja kā veiksmīgu piemēru ideoloģiskai transformācijai.

Saskaņā ar mūsdienu medicīnas pētījumiem daudzi intensīva spiediena un izolācijas upuri iemanto patoloģisku atkarību no saviem apspiedējiem, šī parādība pazīstama kā “Stokholmas sindroms”. Upura garastāvokli, viņu laimes izjūtu vai dusmas, prieku vai bēdas diktē apspiedēju garastāvoklis. Mazāko laipnības izrādīšanu upuris uzņem ar visdziļāko pateicību. Ir pat gadījumi, kad upuros izveidojas “mīlestība” pret saviem apspiedējiem. ĶKP jau sen un ļoti veiksmīgi pielietojusi šo psiholoģisko parādību gan pret saviem ienaidniekiem, gan arī vadot un ietekmējot tautas prātus.

3.4. Partija ir vislaunākā

Lielākā daļa ĶKP ģenerālsekretāru tika apzīmogoti par pretpartejiskiem. Ir skaidrs, ka ĶKP ir pašai sava dzīvība ar pašai savu neatkarīgu ķermeni. Partija valda pār ierēdņiem, nevis otrādi. Laikā, kad ĶKP atradās GMD ielenkumā un tik tikko vilka dzīvību, Džjansji provinces “padomju rajonos” tā joprojām veica iekšējo tīrīšanu, lai izrēķinātos ar “antiboļševistisko (AB) korpusu”. Nakts aizsegā tā sodīja ar nāvi pati savus kareivjus vai līdz nāvei nomētāja viņus ar akmeņiem, lai ietaupītu lodes. Atrodoties iespiesta starp japāņiem un GMD, Šaņsji ziemeļu apgabalā ĶKP uzsāka kustību “labošana Japaņā” – masveida tīrīšanas un neskaitāmu cilvēku slepkavības. Šāda tipa atkārtots slaktiņš tik plašā mē-

¹⁰ Puji, mandžūriešu vārds Aizins Gioro (1906.-1967.), Ķīnas pēdējais Imperators (1908.-1912.). Valdījis ar vārdu Sjuaņs Tuns. Kad viņš nodeva pilnvaras, jaunā republikāniskā valdība piešķīra viņam lielu valdības pensiju un atļāva dzīvot Pekinas “aizliegtajā pilsētā” līdz 1924. gadam. Pēc 1925. gada viņš pārcēlās dzīvot uz japāņu konfesiju Tiandzjinā. 1934. gadā, valdot ar Kan Te vārdu, viņš kļuva par japāņu marionešu valsts Maņčukuo vai Mandžūrijas imperatoru. 1945. gadā Padomju Armija viņu saņēma gūstā un aizturēja kā ieslodzīto. 1946. gadā Puji liecināja kara tribunālā Tokijā, ka bijis netīšs instruments japāņu militāristu rokās un nav vainojams pie Mandžūrijas pašnoteikšanās, kā viņi to apgalvoja. 1950. gadā viņš tika nodots ķīniešu komunistiem un atradās ieslodzījumā Šanjanas cietumā līdz 1959. gadam, kad Mao Dzeduns viņu amnestēja.

rogā netraucēja ĶKP paplašināt savu varu un visbeidzot sākt valdīt pār visu Ķīnu. ĶKP paplašināja šo iekšējās sacensības un slepkavošanas piemēru no nelielajiem “padomju rajoniem” līdz visas nācijas mērogam.

ĶKP līdzinās ļaundabīgam audzējam – savā straujajā attīstībā audzēja centrs jau ir miris, tomēr tas turpina ātrēji izplatīties uz veselajiem orgāniem. Pēc tam, kad organismi un ķermeņi ir piesūcināti, sāk augt jauni audzēji. Neatkarīgi no tā, cik labs vai slikts kāds cilvēks ir sākumā, pievienojies ĶKP, viņš vai viņa kļūst par daļu no graužoša spēka. Jo godīgāks ir cilvēks, jo graužošāks viņš kļūst. Neapšaubāmi, šis ĶKP audzējs turpinās augt, kamēr nebūs palicis nekā, no kā tam baroties. Tad vēzis, protams, aizies bojā.

ĶKP dibinātājs Čens Dusjiu bija intelektuālis un studentu “4. maija” kustības līderis. Viņš nebija vardarbības piekritējs un brīdināja ĶKP biedrus, ka gadījumā, ja tie mēģinās pievērst GMD komunistiskai ideoloģijai vai pārlieku sāks interesēties par varu, tas pilnīgi noteikti novedīs pie attiecību saspīlējuma. Būdams viens no aktīvākajiem “4. maija” paaudzē, Čens bija arī iecietīgs. Tomēr viņš izrādījās pirmais, kuru nosauca par “labējo oportunistu”.

Kāds cits ĶKP līderis Cju Cjiubai uzskatīja, ka ĶKP biedriem jāpiegalās kaujās un cīņās, jāorganizē sacelšanās, jāgāž ekspluatatori un jāpielieto ārkārtas pasākumi, lai ķīniešu sabiedrība atsāktu normāli funkcionēt. Tomēr pirms nāves viņš atzinās: “Es nevēlos mirt kā revolucionārs. Jau sen esmu atstājis jūsu kustību. Neko teikt, vēsture izspēlējusi varenu joku, izvedot mani, intelektuāli, revolūcijas politiskajā arēnā un noturot mani tajā daudzus gadus. Galu galā es tomēr tā arī nespēju pārvarēt pats savus muižnieciskos uzskatus. Tā arī nespēju kļūt par proletariāta šķiras cīnītāju.”

ĶKP līderis Vans Mins, paklausot Kominternes padomam, aizstāvēja savienību ar GMD karā pret Japānu tā vietā, lai censtos paplašināt ĶKP ieņemtās teritorijas. ĶKP sanāksmēs Mao Dzeduns un Džans Veņtiāns*¹¹ nekādi nespēja pārliecināt šo biedru, turklāt nevarēja arī atklāt patiesību par savu situāciju: Sarkanās Armijas ierobežotā karaspēka dēļ viņi nebija spējīgi turēties pretī pat vienai japāņu divīzijai. Ja pretēji veselajam sa-

¹¹ Džans Veņtiāns (1900.-1976.) – nozīmīgs ĶKP līderis XX gs. trīsdesmitajos gados. Bijis Ķīnas Ārlietu ministra vietnieks no 1954. gada līdz 1960. gadam. Kultūras revolūcijas laikā viņš tika vajāts līdz pat savai nāvei 1976. gadā. 1979. gada augustā viņu reabilitēja.

prātam ĶKP tomēr nolemtu cīnīties, tad, protams, Ķīnas vēsture būtu izvērtusies citāda. Mao Dzeduns sanāksmēs bija spiests klusēt. Vēlāk Vans Mins tika izraidīts, vispirms par noslieci uz “kreisā spārna” pusi, vēlāk viņš tika apzīmogots par “labā spārna” ideoloģisko oportunistu.

Vēl kāds cits partijas sekretārs Hu Jaobans, kurš 1987. gada janvārī bija spiests atkāpties no amata, atguva ķīniešu tautas uzticību ĶKP, rehabilitējot daudzus nevainīgus upurus, kuri Kultūras revolūcijas laikā tika nodēvēti par noziedzniekiem. Tomēr galu galā viņš tika izraidīts.

Vēl nesen gāztais ĶKP sekretārs Džao Dzijans*¹² ĶKP glābšanas vārdā uzsāka reformas, bet šo darbību rezultāts viņam izrādījās briesmīgs.

Ko tad īsti varēja panākt katrs jaunais ĶKP līderis? Patiešām pārveidot ĶKP nozīmētu pazudināt to. ĶKP ātri vien atņēma varu reformatoriem. Pastāv noteikta robeža, ko ĶKP biedri drīkst darīt, lai pārveidotu ĶKP sistēmu. Tādējādi ĶKP nav nekādu cerību tikt veiksmīgi pārveidotai.

Ja jau visi partijas līderi bija pārvērtušies par “sliktiem cilvēkiem”, kā tad ĶKP varēja izplatīt revolūciju? Daudzos gadījumos, kad ĶKP atbilda savam tēlam, t.i., bija visļauņākā, tās augstākās amatpersonas cieta krahā. Tā notika tādēļ, ka viņu ļaunuma pakāpe neatbilda partijas augstajiem standartiem, kura daudzas reizes izvēlējās tikai visļauņākos. Daudzi partijas līderi traģiski beiguši savu politisko dzīvi, bet ĶKP tomēr izdzīvoja. ĶKP līderi, kuriem izdevās noturēties savos amatos, nepiedēvēja pie tādiem, kas varētu ietekmēt partiju, bet gan pie tādiem, kuri spēja uztvert partijas ļaunos nodomus un sekot tiem. Viņi pastiprināja ĶKP izdzīvošanas spēju krīzes situācijās un pilnībā ziedoja sevi partijai. Nav nekāds brīnums, ka partijas biedri cīnījās ar Debesīm, Zemi un pret citiem cilvēkiem. Tomēr viņi nekad nedrīkstēja uzstāties pret partiju. Viņi ir vien partijas instrumenti, simboliski saistīti ar partiju.

Nekaunība kļuvusi par šodienas ĶKP apbrīnas vērtu īpašību. Partija apgalvo, ka visas kļūdas, ko tā izdarījusi, ir pieļāvuši atsevišķi partijas līderi, piemēram, Džans Guotao*¹³ vai Četru banda. Mao Dzeduns pēc

¹² Džao Dzijans – pēdējais no desmit ĶKP ģenerālsēkretāriem, kurš tika atstādināts no amata par to, ka nepiekrita pielietot spēku, lai apspiestu studentu demonstrāciju Tiananmen laukumā 1989. gadā.

¹³ Džans Guotao (1897.-1979.) – viens no ĶKP dibinātājiem. Tika izslēgts no ĶKP rindām 1938. gada aprīlī. 1948. gada novembrī devās uz Taivānu, 1949. gadā – uz Honkongu, bet 1968. gadā emigrēja uz Kanādu.

partijas vērtējuma pielāvis trīs kļūdas un guvis septiņus sasniegumus, kamēr Dens Sjaopins uzskatīja, ka pielāvis četras kļūdas un guvis sešus sasniegumus, bet pati partija nekļūdījās nekad. Pat, ja partijai arī nav bijusi taisnība, tad pati partija arī izlabojusi savas kļūdas. Tādēļ partija liek saviem biedriem “raudzīties uz priekšu”, lai “nesapītos pagātnes vērtējumos”. Daudz kas varēja mainīties – komunisma paradīze pārvērsta par pieticīgu sociālistiskās barības un patvēruma mērķi; marksisms-ļeņinisms aizvietots ar “Trīs priekšstatiem”. Cilvēkiem nevajadzētu brīnīties ieraugot, ka ĶKP sāk sludināt demokrātiju, atceļ aizliegumu ticības brīvībai, pēkšņi atsakās no Dzjana Dzemiņa vai rehabilitē Faluņgun, ja vien tas nepieciešams tās kontroles noturēšanai. Tomēr ir kāda lieta, kas attiecībā uz ĶKP nekad nemainās: fundamentāla tiekšanās uz partijas mērķiem – izdzīvošana, varas un kontroles saglabāšana.

ĶKP sajaukusi kopā vardarbību, bailes un varmācīgu ideoloģisku apstrādi, lai izveidotu savu teorētisko platformu, kura pēc tam tika pārvērsta par partijas būtību, partijas augstākajiem principiem, par tās līderu garu, visas partijas funkcionējošo mehānismu, kā arī par visu ĶKP biedru darbību kritēriju. Komunistiskā partija ir stipra kā tērauds, un tai ir dzelzs disciplīna. Visu tās biedru nodomiem jābūt vienotiem, un visu tās biedru darbībām pilnībā jāatbilst partijas politiskajai darba kārtībai.

Noslēgums

Kādēļ vēsture Ķīnā no visiem citiem politiskajiem spēkiem izvēlējusies tieši komunistisko partiju? Kā zināms, pasaulē pastāv divi spēki, divas izvēles. Viens ir vecais un ļaunais spēks, kura mērķis ir pastrādāt ļaundarbības un izvēlēties visu negatīvo. Otrs ir taisnīgais un labais spēks, kurš izvēlas pareizo un labestīgo. Vecie spēki izvēlējās ĶKP. Tas ir tādēļ, ka ĶKP uzsūkusi sevī visas pasaules ļaunumu, vienalga, ķīniešu vai kādas citas tautas, pagātnes vai tagadnes. Tā ir tipiska ļauno spēku pārstāve. ĶKP pilnībā izmantojusi cilvēku labestību un uzbrukusi tai, un tādā veidā soli pa solim radot šodienas situāciju.

Ko ar to domāja partija, kad apgalvoja, ka bez komunistiskās partijas nebūs nekādas jaunās Ķīnas? Kopš tās dibināšanas 1921. gadā līdz politiskās varas sagrābšanai 1949. gadā fakti skaidri parāda, ka bez krāpšanas un vardarbības ĶKP nebūtu noturējusi varu. ĶKP atšķiras no visām citu tipu organizācijām ar to, ka tā seko izkropļotai marksisma-ļeņinisma

ideoloģijai un dara, kas pašai ienāk prātā. Tā spēj izskaidrot visu, ko tā dara ar augstu teoriju palīdzību un viltīgi sasaistīt to ar noteiktām tautas masām, tādējādi “attaisnojot” savas darbības. Katru dienu tā translē propagandu, izpušķojot savu stratēģiju ar dažnedažādiem principiem un teorijām un pierādot ar tiem savu “mūžīgo taisnību”.

Visa ĶKP attīstība bija negoda pilns ļaunuma uzkrāšanas process. ĶKP vēsture skaidri parāda mums tās nelikumību. Ķīniešu tauta nav izvēlējusies ĶKP. Gluži otrādi, ĶKP, liekot lietā savas ļaunākās iezīmes, kuras tā mantojusi no komunistiskās partijas – ļaunumu, viltu, kūdīšanu, bandītismu, spiegošanu, laupīšanu, cīņu, iznīcināšanu un kontroli, ir uzspiedusi ķīniešu tautai komunismu, šo ļauno svešzemju rēgu.